

Sygn. akt I PK 322/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Z. G.
przeciwko "S." Spółce Akcyjnej w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie powództwa Z. G. przeciwko „S.” S.A. w K. o odszkodowanie oddalił apelację strony pozwanej oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana, powołując się na „art. 398⁴ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.”, wskazała na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zawartych w art. 13 k.p. i art. 78 k.p. i art. 18 § 3 k.p. oraz art. 22 k.p. w związku z art. 8 k.p. oraz art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 8

k.p. Podniosła również, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z oczywistej obrazy przepisów, tj.: (-) art. 378 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.; (-) art. 205 k.s.h., art. 210 k.s.h., art. 39 k.c. w związku z art. 300 k.p., i art. 3¹ § 1 k.p.; (-) art. 13 k.p. i art. 78 k.p. i art. 18 § 3 k.p. oraz art. 22 k.p. w związku z art. 8 k.p. oraz art. 58 k.c. i art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 8 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na „art. 398⁴ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.”. Wskazać zatem należy, że nie istnieje jednostka redakcyjna w postaci art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., a art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. odnosi się do wymogów formalnych skargi kasacyjnej. Natomiast gdyby przyjąć, że zamiarem skarżącego było powołanie się na art. 398⁹ § 1 k.p.c. to art. 398⁹ § 1 pkt

3 k.p.c. odnosi się do przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci nieważności postępowania, a nie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, na co wskazuje skarżący.

Niezależnie od powyższego podkreślenia w sprawie wymaga, że w sytuacji, gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., II UK 235/13, LEX nr 1381272; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, LEX nr 1215146). Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wskazywać na potrzebę wykładni jakiego określonego przepisu skarżący wskazuje. Obowiązkiem skarżącego jest określenie przepisów prawa, w związku z którym wniosek został sformułowany, poprzez jego dokładne nazwanie, określenie miejsca publikacji oraz wskazanie przepisów przez oznaczenie numeru artykułu, paragrafu, ustępu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 117/01, LEX nr 564467). Tymczasem skarżący, powołując się na potrzebę wykładni przepisów, wskazuje na art. 78 k.p. i art. 22 k.p., które składają się z kilku jednostek redakcyjnych.

Brak jest również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Oczywistej zasadności skargi skarżący upatruje w oczywistej obrazie, między innymi następujących przepisów: art. 378 k.p.c., art. 205

k.s.h., art. 210 k.s.h., art. 39 k.c., art. 78 k.p., art. 22 k.p., art. 58 k.c., których bliższych jednostek redakcyjnych skarżący ponownie nie wymienia. Wskazane przepisy w taki sam sposób przytoczone zostały w podstawach skargi kasacyjnej, gdzie ponadto podniesiono zarzut naruszenia „art. 247 § 2 k.p.c.”, a więc przepisu nieistniejącego. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza ograniczenie się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca. Nie stanowi należytego przytoczenia podstaw skargi kasacyjnej powołanie się na treść art. 398³ § 1 k.p.c. bez jednoczesnego określenia konkretnych przepisów, które zostały naruszone, choćby skarga kasacyjna zawierała formalnie obszerne uzasadnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 r., II UK 276/12, niepubl.). Przedstawione w uzasadnieniu skargi kasacyjnej rozważania mogą stanowić podstawę weryfikacji zaskarżonego wyroku wtedy, gdy powiązane są z zarzutami odnoszącymi się do skonkretyzowanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego lub procesowego - oznaczonych numerem artykułu, paragrafu, ustępu ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 r., II UK 276/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997 r. nr 8, poz. 114). Brak jest zatem również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]